

הוא לא בודק

נשים, אבל מאמין

בתנועות גוף

ניק גאליס (28) היה מלך-הסלים באליפות העולם בספרד. וכך גם בשתי אליפויות אירופה. בארצות-הברית הוא דורג כקלע השלישי. כיצד הגיע לכך? "בשלב זה צריך הרבה ביטחון עצמי ושלווה נפשית". אמר בשבוע שעבר, עת ביקר עם קבוצתו, אריס סלוניקי, בארץ. לשני מישחקים (נגד מכבי תל-אביב ומכבי חיפה).

בן הסנדלר. גאליס משחק שבע שנים באריס. אני מיקי ברקוביץ של יוון, הוא הודיע. כולת מכירים אותי, נטפלים אליי ברחוב, מסתכלים עליי. לפעמים האוהדים של פאוק, הקבוצה המתחרה, מציקים לי."

גאליס נולד בעיר קטנה, סמוכה לסלוניקי. כשהיה בן שש היגרו הוריו לניו-יורק. אבא גאליס, שהיה בנעוריו מתאגרף, הפך לסנדלר ואחר-כך למיסעדין. מישפחה יוונית, לא עניה ולא עשירה, ארבעה ילדים, ארץ חדשה, שכונה מונחת.

לא ידעתי אנגלית. כל היום צפיתי בטלוויזיה, כדי לקלוט מהר את השי"פה. נזכר גאליס. גרנו בסביבה קשה, הרבה פושעים היו שם, אבל אנתנו תמיד ידענו להבדיל בין טוב לרע. היינו ילדים ישרים."

התוצאה: כיום גאליס הוא שחקן כדורסל, שני אחיו הם עורכי-דין, אחותו עקרת-בית.

מיקי כבר זקן? "בהיותו בן עשר עקרה המישפחה לניו-יורק, שם מתי גוררים ההורים עד היום. שלוש שנים אחר-כך גילה גאליס את הכדורסל, ובכיתה-הספר היכון ובקולג' כבר למד בעזרת מילגה של ספורט."

הוא גם הספיק לשחק בבוסטון סלטיקס ולזכות בתואר הקלע הד שלישי בטווח בארצות-הברית ואז פני תה אליו אריס סלוניקי וביקשה ממנו לחזור הביתה.

הם הציעו לי בדיוק את אותו סכום הכסף ששילמה לי הבוסטון סלטיקס. הודה גאליס, שנחפו להוסיף: אבל אסור לי לדבר על זה. ביוון הכדורסל חובבני, ואנחנו צריכים לה עמיד פנים כאילו שאנחנו לא מקבלים משרות."

אבל גאליס אינו ממעמדי-הפנים. אם יציעו לו סכום כסף גדול, ישקול העברה גם למכבי תל-אביב. אבל עדין גיל 35, אחר-כך אפרוש. אני לא רוצה להזדקן עם הכדור. מיקי ברקוביץ, למשל, כבר זקן מדי. פעם הוא היה השחקן הישראלי הטוב ביותר. היום דורגן גמצי טוב ממנו."

התוצאה: כיום גאליס הוא שחקן כדורסל, שני אחיו הם עורכי-דין, אחותו עקרת-בית.

מיקי כבר זקן? "בהיותו בן עשר עקרה המישפחה לניו-יורק, שם מתי גוררים ההורים עד היום. שלוש שנים אחר-כך גילה גאליס את הכדורסל, ובכיתה-הספר היכון ובקולג' כבר למד בעזרת מילגה של ספורט."

הוא גם הספיק לשחק בבוסטון סלטיקס ולזכות בתואר הקלע הד שלישי בטווח בארצות-הברית ואז פני תה אליו אריס סלוניקי וביקשה ממנו לחזור הביתה.

הם הציעו לי בדיוק את אותו סכום הכסף ששילמה לי הבוסטון סלטיקס. הודה גאליס, שנחפו להוסיף: אבל אסור לי לדבר על זה. ביוון הכדורסל חובבני, ואנחנו צריכים לה עמיד פנים כאילו שאנחנו לא מקבלים משרות."

אבל גאליס אינו ממעמדי-הפנים. אם יציעו לו סכום כסף גדול, ישקול העברה גם למכבי תל-אביב. אבל עדין גיל 35, אחר-כך אפרוש. אני לא רוצה להזדקן עם הכדור. מיקי ברקוביץ, למשל, כבר זקן מדי. פעם הוא היה השחקן הישראלי הטוב ביותר. היום דורגן גמצי טוב ממנו."

התוצאה: כיום גאליס הוא שחקן כדורסל, שני אחיו הם עורכי-דין, אחותו עקרת-בית.

מיקי כבר זקן? "בהיותו בן עשר עקרה המישפחה לניו-יורק, שם מתי גוררים ההורים עד היום. שלוש שנים אחר-כך גילה גאליס את הכדורסל, ובכיתה-הספר היכון ובקולג' כבר למד בעזרת מילגה של ספורט."

הוא גם הספיק לשחק בבוסטון סלטיקס ולזכות בתואר הקלע הד שלישי בטווח בארצות-הברית ואז פני תה אליו אריס סלוניקי וביקשה ממנו לחזור הביתה.

הם הציעו לי בדיוק את אותו סכום הכסף ששילמה לי הבוסטון סלטיקס. הודה גאליס, שנחפו להוסיף: אבל אסור לי לדבר על זה. ביוון הכדורסל חובבני, ואנחנו צריכים לה עמיד פנים כאילו שאנחנו לא מקבלים משרות."

אבל גאליס אינו ממעמדי-הפנים. אם יציעו לו סכום כסף גדול, ישקול העברה גם למכבי תל-אביב. אבל עדין גיל 35, אחר-כך אפרוש. אני לא רוצה להזדקן עם הכדור. מיקי ברקוביץ, למשל, כבר זקן מדי. פעם הוא היה השחקן הישראלי הטוב ביותר. היום דורגן גמצי טוב ממנו."

התוצאה: כיום גאליס הוא שחקן כדורסל, שני אחיו הם עורכי-דין, אחותו עקרת-בית.

מיקי כבר זקן? "בהיותו בן עשר עקרה המישפחה לניו-יורק, שם מתי גוררים ההורים עד היום. שלוש שנים אחר-כך גילה גאליס את הכדורסל, ובכיתה-הספר היכון ובקולג' כבר למד בעזרת מילגה של ספורט."

הוא גם הספיק לשחק בבוסטון סלטיקס ולזכות בתואר הקלע הד שלישי בטווח בארצות-הברית ואז פני תה אליו אריס סלוניקי וביקשה ממנו לחזור הביתה.

הם הציעו לי בדיוק את אותו סכום הכסף ששילמה לי הבוסטון סלטיקס. הודה גאליס, שנחפו להוסיף: אבל אסור לי לדבר על זה. ביוון הכדורסל חובבני, ואנחנו צריכים לה עמיד פנים כאילו שאנחנו לא מקבלים משרות."

שופטים עורכי-דין הובסו בחקירה נגדית, אסירים השתעמו מאוד בכלא ומישפטנים החליפו דבר-ליצנות

היו רק שניים כאלה בכל תקופת המדינה, אם כי קודם לכן היתה זו כנראה תופעה די נפוצה. דבורין מספר על שופט מנדטורי שהיה ידוע כלוקח שוחר. יום אחד לקח שוחד משני הצדדים במישפט, ופסק לטובתו של אחד מהם. הצד הנפגע מיהר לביתו של השופט להתלונן, אבל השופט הרגיע אותו ואמר לו: "אל תדאג! כתבתי את פסק-הדין כך, שלא יהיה לך כל קושי בעירעור". השופט הישראלי היחיד שהורשע אי-פעם בקבלת-שוחד היה שופט קרקעות מחיפה. היה זה בשנים הר ראשונות למדינה, והרכילות סיפרה אז כי השופט מעד בגלל תאוותה הגדולה של אשתו לכסף. השופט היה ממישפחה טובה מאוד, נכרו של אברהם שפירא מפתח

אבסולוטי. אולם הוא מוסיף כי לדעתו, שופטי ישראל מגיעים קרוב לצדק זה עד כמה שאפשר.

לשופט דבורין יש ריעה משלו על שיטת-המושבעים, שאינה קיימת בי ארץ. הוא טוען כי שיטה זו אינה טובה ואינה מאפשרת מישפט-צדק. הוא מביא דוגמה, שלרבריו קרתה באנגליה בעת שהיה שם עונש-מוות על רצח. גבר צעיר מהמעמד העליון נאשם ברצח. בני-מישפחתו החליטו להצילו בכל מחיר. הם פנו לאחד המושבעים ושילמו לו הון-ענקי, כדי שיפסוק כי היתה זו הריגה, שדינה מאסר בלבד, ולא רצח, שדינו מוות. ואומנם, פסק-הדין היה הריגה.

כאשר באו בני-המישפחה לשלם למושבע, הוא אמר להם כי הרוויח את כספו ביושר. זה היה קשה מאוד לשכנע את יתר המושבעים כי היתה זו הריגה, אמר, "הם רצו לזכות".

דבורין, שראה בימי-חייו הרבה חקירות נגדיות של עדים, מביע את דעתו כי הדרך הטובה יותר היא דרך הנועם, ולא הדרך של הפחד-העדי. השופט העליון רוד גויטיין, שהיה לפני מינויו לבית-המישפט העליון עורך-דין מפורסם בחקירותיו הנגדיות, נהג לצעוק על העדים ולהעליב אותם. יום אחד היה לפניו עד קשה במיוחד, עקשן וקטן-קומה. גויטיין עצמו היה גבוה מאוד. העד הצליח להוציא את גויטיין מכליו, ועורך-הדין צעק עליו: "אם תמשיך לעשות כך, אטול אותך ואכניסך לכיסוי".

השופט: "אם תמשיך כך, אננים אותך לכיסוי!" העד: "אז יהיה לך יותר שכל בכיס מאשר בראש"

העד לא נשאר חייב, וענה לו: "אם תעשה כך, יהיה לך יותר שכל בכיס מאשר בראש".

קומתו הגבוהה של גויטיין היתה נושא לבדיחות רבות. סיפור שנפוץ באותם ימים היה הסיפור על עורך-הדין אלברט שוקרון, מישפטן קטן-קומה ועליו, שסיים את לימודיו בצרפת, ונהג לפנות לעורך-הדין בתואר הכבוד הצרפתי "מטרי". כאשר אמר זאת יום אחד לעורך-הדין גויטיין גבה-הקומה, החזיר לו זה: "שלום סנטימטרי!".

האלמוג אינו דומם

בין סיפוריו מזכיר דבורין את היהודיה הוקנה שנשאלה בתקופת המנדט אצל איזה שופט היא מבכרת להישפט, יהודי או אנגלי, והיא שאלה איפה זול יותר. או אותו אסיר, שביקש מהשופט דבורין לשחררו מהכלא מפני שמשעמם לו שם נורא.

בעת שישב על כס השפיטה, היה השופט דבורין ידוע בין העבריינים ועורכי-הדין כשופט רחום וחנון, שהקל בעונשים. עבריינים אהבו להישפט בפניו גם מכיוון שהקל בעונש וגם מכיוון שנהג עם כל אדם בנימוס וכבוד. הוא היה קורא לעבריינים "ארוני", ומעולם לא הרים עליהם את מקדם עורכי-הדין, עדים ונאשמים ללא הפליה.

תיקווה, מי שהיה ראש אגודת השומרים. הוא ישב בדני קרקעות, וביקש מאחד המתדיינים לשלם לו סכום של 2000 לירות, סכום-עתק באותם זמנים. המתדיין פנה למישטרה, וצייד בצרור שטרות מסומנים. מייד לאחר שמסר אותם לשופט בלישכתו, פרצה לשם המישטרה ותפסה את השופט, כשהכסף עדיין בידיו. הוא נידון לשלוש שנות מאסר, ומאז נעלם ולא שמעו עליו עוד.

המיקרה השני היה בתל-אביב, כאשר שופט מחוזי נאשם בקבלת שוחד על-ידי אשה. המישטרה ציידה את האשה ברשמקול כדי להקליט את השופט, אך כסופו של רב יצא השופט זכאי. הוא כמובן, פרש מתפקידו לאחר המיקרה.

"שלום, סנטימטר!"

בין סיפוריו מזכיר דבורין את היהודיה הוקנה שנשאלה בתקופת המנדט אצל איזה שופט היא מבכרת להישפט, יהודי או אנגלי, והיא שאלה איפה זול יותר. או אותו אסיר, שביקש מהשופט דבורין לשחררו מהכלא מפני שמשעמם לו שם נורא.

בעת שישב על כס השפיטה, היה השופט דבורין ידוע בין העבריינים ועורכי-הדין כשופט רחום וחנון, שהקל בעונשים. עבריינים אהבו להישפט בפניו גם מכיוון שהקל בעונש וגם מכיוון שנהג עם כל אדם בנימוס וכבוד. הוא היה קורא לעבריינים "ארוני", ומעולם לא הרים עליהם את מקדם עורכי-הדין, עדים ונאשמים ללא הפליה.

השופט אהב את הטיפה המרה והיה צמא לה לעיתים קרובות. תחת להתיחל את יום הדינים בשעה 9, כמקובל אז, היה השופט מרווה את צימאנו בלישכתו עד השעה 10 בבוקר. לעי-תים לא יכול היה להתאפק עד שעת סיום הדינים, והיה יוצא קודם, כדי לשתות משהו.

אחת השופט רן פעם אדם שהתעלל בכלב. במהלך הדין התברר לו כי הנאשם היה בגילופין בשעת מעשה. הביט בו השופט ואמר: "אם האיש כה רע כאשר הוא מבוסס, אני יכול רק לתאר לעצמי כמה הוא רע כאשר הוא פיתח".

הפרק הבא בספר עוסק בשופטים ישראלים. שהואשמו בקבלת-שוחד.

גאליס, בחור הגיוני, כבר חשב על העתיד: "אולי אפתח תנות ספורט. או מיסעדה, כמו אבא". אילו לא היה כל כך כשרוני, היה בוודאי הקופר למורה לספורט. כן, רק מהו השופט בחנינו גופני. אני אוהב את זה. מליים יכולות לשקר, תנועות-גוף אף פעם לא. נומן המישחק התנועות שלי מבטאות אותי, את האמת שלי. כדורסל זה אני!"

דיווח גאליס לכתבת העולם הזה, שרה ליבוביץ. "בבוקר אני שותה קפה, קורא עיתונים אמריקאיים ונוסע מגלות רבר. הוא לא מחייך ולא מזעזע פנים. הוא נשוי ליוונית שסיימה זה עתה ללמוד מינהל-עסקים. חברים משיר תפים ערכו את ההיכרות ביניהם. אני חי חיים נורמליים לגמרי."

השופט דבורין ידוע בין העבריינים ועורכי-הדין כשופט רחום וחנון, שהקל בעונשים. עבריינים אהבו להישפט בפניו גם מכיוון שהקל בעונש וגם מכיוון שנהג עם כל אדם בנימוס וכבוד. הוא היה קורא לעבריינים "ארוני", ומעולם לא הרים עליהם את מקדם עורכי-הדין, עדים ונאשמים ללא הפליה.

השופט דבורין ידוע בין העבריינים ועורכי-הדין כשופט רחום וחנון, שהקל בעונשים. עבריינים אהבו להישפט בפניו גם מכיוון שהקל בעונש וגם מכיוון שנהג עם כל אדם בנימוס וכבוד. הוא היה קורא לעבריינים "ארוני", ומעולם לא הרים עליהם את מקדם עורכי-הדין, עדים ונאשמים ללא הפליה.

השופט דבורין ידוע בין העבריינים ועורכי-הדין כשופט רחום וחנון, שהקל בעונשים. עבריינים אהבו להישפט בפניו גם מכיוון שהקל בעונש וגם מכיוון שנהג עם כל אדם בנימוס וכבוד. הוא היה קורא לעבריינים "ארוני", ומעולם לא הרים עליהם את מקדם עורכי-הדין, עדים ונאשמים ללא הפליה.

הוא מספר בסיפרו כי הרבר הקשה ביותר בכל ימי עבודתו כשופט היה מתן העונש לעבריינים. רבר זה הרדיר שינה מעיניו בלילות.

עבירה אחת היתה זוכה לעונשים חמורים בפני השופט דבורין. כל מי שהרים ידו על אשה, או פגע בה בצורה זו או אחרת, ידע כי אצל השופט דבורין יזכה לעונש חמור. ואומנם, פרק שלם בסיפרו מקריש השופט לנשים מוכות. השופט סוקר את החוקים הרבים במדינה לטובת נשים, וקובע כי למרות חוקים אלה עדיין נפוצה התופעה של נשים מוכות.

הוא מנסה להסביר תופעה זו. "רעתי, בקיצור נמרץ, היא שהסיבה לתופעה האמורה היא כי אנו חיים במדינה לבנטינית, שבה רבים מן התושבים עדיין חושבים — אם יורשה לי לנקוט לשון ציורית — במונחים פיאודליים ופטריוארכליים. בעיניהם של אלה, האשה עדיין נחשבת חפץ או רהיט, וכרוכשו של הבעל."

השופט מספר על מיקרים בהם התלוננה האשה במישטרה נגד בעלה שהיכה אותה ופגע בה, אבל אחר-כך, בעת המישפט, היתה היא ערתי-האופי העיקרית, שהתחננה לפני השופט להקל בעונשו של בעלה, אבי ילדיה. וכאשר רן אותו השופט למאסר, היתה האשה מקימה שערויה וצועקת כי השופט חסר-לב.

שופט דבורין חנון, רחום ובנעלי-בית

סיפרו של דבורין מסיים בחלק מישפט המיועד לציבור הרחב. בחלק זה הוא סוקר החלטות מישפטיות שיש בהן ענין לציבור, שנתן כאשר ישב לדין. החלטות אלה מספרות על עבירות זנות, גניבה ומרמה, וגם מקרה בו הכריע כי האלמוג הוא בעל-חי ימי, ולא דומם.

שופטים, הכותבים זיכרונות מיישפטיים, נדירים בישראל, ועל כן מעורר סיפרו של דבורין עניין מיוחד. לפניו היה זה השופט העליון המנוח שניאור זלמן חשין שכתב ספר דומה של זיכרונות משעשעים מימי היותו שופט-שלום. יש לברך על ספרים כאלה, המאפשרים לאזרחים לראות את השופטים שלהם בנעלי-בית, ככני ארם ולא כאלוהים."

אילנה אלון

הנשים הישראליות. גאליס נבחר. מה פיתאום? לא ריבתי עם אף כתב ישראלי, לא אמרתי דבר כזה. אני נשוי באושר."

וכדי להמחיש את תכונותיו המישפחתיות, הוא סיפר על שני רגעים בחייו. רגע עצוב: כשאמו לקתה בשיתוק, רגע שמחה: כשהתחתן, לפני שנה וחצי.